

WSOY

Girl Online

KIERTUEELLA

ZOE SUGG

Girl Online

KIERTUEELLA

ZOE SUGG

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Girl Online on Tour
TEXT COPYRIGHT © ZOE SUGG, 2015
FIRST PUBLISHED BY PENGUIN BOOKS UK
ALL RIGHTS RESERVED

SUOMENKIELISEN LAITOKSEN © INKA PARPOLA JA WSOY 2017
ISBN 978-951-0-41668-6
PAINETTU EU:SSA

*Omistettu kaikille,
jotka tekevät tämän unelman mahdolliseksi,
ja rinnallakulkijoille, jotka kannustavat minua.
Olen ikuisesti kiitollinen.*

20. kesäkuuta

Miten selvittää kaukosuhteesta, kun poikaystävä on superkuuma rokkijumala?

1. Lataa Skype, WhatsApp, Snapchat ja kaikki muut viestintäsovellukset, jotka onnistut löytämään. Valvo koko yö panda-haalarilla päällä ja chattaa poikakaverin kanssa, kunnes silmäluomesi alkavat nykiä ja sinun on kerta kaikkiaan pakko mennä nukkumaan.
2. Aina kun heräät ja sinulle tulee ikävä poikaystävästä, kuuntele Autumn Girliä repeatilla.
3. Lataa kännykkään sovellus, joka kertoo sinulle kellonajan siellä, missä poikaystävä juuri sillä hetkellä sattuu olemaan. Näin et vahingossa herätä häntä aamukolmelta. (Allekirjoittanut on onnistunut tekemään tämän jo kymmenkunta kertaa!)
4. Osta kalenteri ja ruksaa siitä päivät, kunnes näet hänet uudelleen (mihin näin sivumennen sanoen on enää VIISI PÄIVÄÄ).
5. Voita lotossa, jotta voit lopettaa koulun ja lentää poikaystävänsä luo, eikä teidän tarvitse enää koskaan olla erossa näin kauan.

6. Teetpä mitä hyvänsä, ÄLÄ mene nettiin ja katso videoita superlyömästä poptähti Leah Brownista dippaamassa ja twerkaamassa niin sanotun poikaystävän ympärillä miljoonien kirkkien fanien edessä.

7. ÄLÄ myöskään googlaa poikaystävän nimeä nähdäksesi kaikki ne siistit jutut, joita hän tekee sillä aikaa, kun sinä pönttää loppukokeisiin.

Ihanat lukijani, vaikka minusta jonain päivänä tuntuisikin, että voisin julkaista tämän blogin ei-yksityisellä tavalla, en tee sitä koskaan.

Koska tiedänhän minä – on ihan älytöntä, että minulla on näin epävarma ja vähemmän nätti ja enemmän kuin vain vähän mustasukkainen olo. Poikaystäväni on nimittäin maailman suloisin kundi, eikä hän ole koskaan antanut minulle minkäänlaista aihetta tällaisiin tuntemuksiin. Eikö niin?

Kertokaa minulle, että kyllä se tästä iloksi muuttuu. En nimittäin tiedä, miten selviän.

Girl Offline... ei koskaan menossa online xxx

★^{*} *Ensimmäinen luku* ★^{*}

Viiden päivän kuluttua

Pitäisi olla laissa kiellettyä järjestää loppukokeet huoneessa, jossa on merinäköala.

Onko reilua, että me jumitamme sisätiloissa ja sormemme kramppaavat siitä hyvästä, että olemme puristaneet kynää kaksi tuntia putkeen, vaikka ulkona on niin kirkasta ja rauhoittavaa ja auringonvalo tanssahtelee aalloilla? Miten ihmeessä minun muka voidaan olettaa muistavan, kuka kuningas Henrik VIII:n neljäs vaimo oli, kun linnut livertävät ja voin vaikka vanhoja, että kuulen jätskiauton hilpeän tunnarin jostain hyvin läheltä?

Pudistan päätäni ja karkotan mielestäni kuvan herkullisen pehmeästä jätskitötteröstä, johon on upotettu ihana suklaatanko. Yritän sen sijaan loihtia suoran lin-

kin parhaan kamuni Elliotin aivoihin. Hänellä tuskin on liiemmästi ongelmia muistaa näitä faktoja ja lukuja omassa hissankokeessaan. Olen antanut hänelle lempinimeksi Wiki, koska hänen aivoissaan tuntuu olevan yhtä paljon tietoa kuin Wikipediassa, kun taas meikä-läisen muistiinpanot tuntuvat haihtuvan pääkopasta nopeasti kuin viesti Snapchatista.

Huokaisen ja yritän keskittyä koekysymykseen, mutta sanat uiskentelevat silmiäni edessä enkä saa minkäänlaista tolkkua sekavasta raapustuksestani. Toivottavasti sillä tyyppillä, joka vastaukseni joutuu tarkistamaan, on parempi onni matkassa.

Historian valitseminen peruskoulun päättökokeisiin ei ollut missään vaiheessa hyvä idea. Tein aikoinaan valintani sen perusteella, mitä muut tuntuivat tekevän. Olin varma ainoastaan valokuvauksesta. Totuus on, ettei minulla ole harmainta hajuakaan, mitä haluan koulun jälkeen tehdä.

»Okei, kaikki. Kynät alas», sanoo tenttijä luokan edessä.

Suutani alkaa välittömästi kuivata. En tiedä, miten kauan olen haaveksinut, mutta sen minä tiedän, etten ole ehtinyt vastata kaikkiin kysymyksiin. Nämä kokeet määrittelevät sen, mitä aineita otan ensi vuonna, ja olen jo tyrinyt tilaisuuteni. Kämmeneni ovat hiestä nihkeät enkä enää kuule ulkoa lintujen laulua. Kuulen vain lokkien kaakatuksen. Kuulostaa ihan siltä kuin ne messuaisivat korvaani »Mokaa, mokaa, mokaa.» Vatsani muljahtaa, ja minusta tuntuu, että saatan pian oksentaa.

»Penny, tuletko sinä?» Nostan katseeni, ja ystäväni sekä luokkatoverini Kira odottaa pulpettini vieressä. Olen tuskin huomannut, että tenttijä on napannut koevastaukseni.

»Joo, pieni hetki vain.» Nappaan laukkuni ja nousen tuolilta.

Ja juuri silloin helpotuksen aalto kuohahtaa ylitseni ja hukuttaa pahoinvoinnin. Oli tulos mikä hyvänsä, se oli tässä: vihoviimeinen kokeeni. Kouluvuosi on ohi!

Virnuilen typerästi ja lyön ylävitokset Kiran kanssa. Minulla on nykyään läheisemmät välit luokkakaverieni – varsinkin kaksosten eli Kiran ja Amaran – kanssa kuin kertaakaan koko kouluaikana. He suojelivat minua alkuvuoden draaman aikaan – he olivat kuin vankka ystävyysmuuri, joka kohosi pysäyttämään inhojen uutisten hyökyaaltoa. Media oli hysteerisen hurmion vallassa saatuaan selville, että tapailin rocktähti Noah Flynnä, ja sitten he löysivät blogini. Toimittajat kaivoivat esiin yksityiskohtia elämästäni ja leimasivat minut pettäjäksi, koska Noah oli muka suhteessa megapop-tähti Leah Brownin kanssa. Ne olivat elämäni pari pahinta päivää, mutta ystävät auttoivat minua selviämään pahimmasta. Ja kun kaikki oli ohi, draama oli hitsannut meidät yhteen.

Kun työnnyimme käytävälle, Kira sanoo: »Juhlitaanko hampurilaisilla GBK:ssa? Me olemme kaikki menossa sinne ennen keikkaa. Olet varmaan ihan intona, kun tapaat taas Noahin.»

Tutut perhoset alkavat lepattaa mahassani. Olen minä intona – tietenkin olen – mutta minua myös hermostuttaa. En ole nähnyt Noahia sitten pääsiäisloman, kun hän vietti kuusitoistavuotissynttäreitáni kanssani. Nyt me saamme pian olla kaksi viikkoa toistemme kanssa. Ja vaikka minä en halua mitään muuta niin paljon – enkä todellakaan pysty ajattelemaan muuta – en voi olla miettimättä, mitä siitä mahtaa tulla.

»Nähdään ravintolassa», minä sanon. »Minun täytyy hakea ensin pari juttua Millsin huoneesta ja käydä sitten kotona vaihtamassa vaatteet.»

Kira puristaa käsivarttani. »Voi luoja, minunkin täytyy keksiä, mitä panen päälle!»

Hymyilen heikosti, kun hän kiiruhtaa tiehensä. Tenttien loppumisen nostattama riemu on laantunut, ja tilalle on tullut uusi hermostuksen aihe. Pitääkö-poikaystäväni-minusta-edelleen-tyyppinen hermostus. Tottahan toki minun pitäisi jo tietää, että Noah tykkää minusta juuri sellaisena kuin olen, mutta kun ensimmäinen poikaystävä on yksi planeettamme tämän hetken kuuluisimmista uusista muusikoista, se on helpommin sanottu kuin tehty.

Koulun käytyvät ovat lähes kokonaan autioina. Kuulen vain Converse-tossujeni narinan linoleumilattialla. Tuntuu käsittämättömältä, että tapaan valokuvauksenopettajani, neiti Millsin, nyt viimeistä kertaa ennen kesälomaa. Hänestä on ollut minulle hurjasti apua tänä vuonna – hän on varmaan ainoa ihminen, jolle olen oi-

keasti avautunut viime joulun ja uuden vuoden tapahtumista, vanhempiani lukuun ottamatta siis. Jätän joskus asioita kertomatta jopa Elliotille. En ollut koskaan aiemmin kaivannut puolueettomia korvia – mutta en myöskään tiennyt tarvitsevani niitä.

Kaikki alkoi siitä, kun sain paniikkikohtauksen siinä pienessä komerossa, jonka neiti Mills on muokannut pimiöksi. Se tapahtui vain pari viikkoa sen jälkeen, kun uutiset Noahista ja minusta tulvivat nettiin. Yleensä pimiö on minusta tyynnyttävä paikka, mutta johtui se sitten katkuista tai ahtaista tiloista – tai siitä tosiseikasta, että kehitin paraikaa kuvaa Noahin komeista kasvoista, joita en näkisi aikoihin – minä melkein tainnuin kaikkien niiden kemikaalien keskelle. Onneksi koulu oli jo loppunut, niin ettei kenenkään tarvinnut taas kerran nähdä »Paniikki-Pennyä» vauhdissa. Neiti Mills keitti minulle kupin teetä ja syötti minulle keksejä, kunnes puhetulva alkoi eikä laantunut hyvään toviin.

Hän on auttanut minua siitä lähtien, mutta tiedän kyllä, mikä olisi auttanut eniten: blogini. Bloggaaminen oli aina ollut niin vapauttavaa. Olin muuttanut kaikki Girl Onlinen tulevien postauksien asetukset yksityiseksi julkaistunani vihoviimeisen postaukseni, »KAU-
NIISTA SADUSTA KAUHUTARINAKSI», mutta en pystynyt painamaan villaisella sitä tuttua, raivokkaasti kihelmöivää kutinaa – halua jakaa ajatukseni maailman kanssa. Olin Girl Onlinen kautta pystynyt purkamaan luovuuttani ja tunteitani yli vuoden ajan, ja minulla oli

ikävä blogiani – samoin kuin online-lukijoita, joita olin alkanut pitää ystävinäni. Tiesin, että jos olisin avannut sanaisen arkkuni, blogini lukijat olisivat auttaneet minua selviytymään epätoivoisesta tilanteestani, aivan samoin kuin he olivat tukeneet minua paniikkikohtaukseni ensimmäisen aallon aikana.

Mutta aina kun suljin silmäni ja haaveksin blogini päivittämisestä, onnistuin näkemään vain netissä väijyvät vihamieliset kyyvät, jotka näppäimistöjensä ääreen kyyristyneinä odottivat päästäkseen repimään minut kappaleiksi. Vaikka niin moni tuki minua ja suhtautui minuun tosi suloisesti, yksi ainoa ilkeä kommentti riitti viskaamaan minut takaisin synkkiin syövereihini. En ollut koskaan ennen tuntenut itseäni niin halvaantuneeksi, niin kyvyttömäksi kirjoittamaan. Normaalisti sanat soljuivat sormistani kuin vesi, mutta nyt kaikki kirjoittamani tuntui jäykältä ja väärältä. Purin tunteuksiani sen sijaan päiväkirjaan, mutta se ei kerta kaikkiaan tuntunut samalta.

Yritin kuvailla näitä tunteita neiti Millsille. Masentuneessa mielessäni internetin ihmiset muuttuivat paksumiksi pakkeloituiksi klovneiksi – ja kun he hymyilevät, he paljastavat partaveitsenterävät hampaansa. He ovat hirviöitä, jotka pimeässä lymyilemisen sijasta paistattelevat kaikkien nähtävillä. He ovat kaikki pahimmat pelkoni yhdessä paketissa. He ovat miljoona painajaista. Heidän takiaan minun tekee mieleni pakata kaikki tavarani ja muuttaa Amazonin sademetsän keskelle syr-

jäisen heimon pariin, joka kuvittelee, että lentokoneet ovat jumalten lähettämiä pahansuopia henkiä. Elliot kertoi minulle heistä. Veikkaan, etteivät he ole koskaan kuulleet Girl Onlinesta tai Noah Flynnistä. Veikkaan, etteivät he tiedä mitään Facebookista. Tai Twitteristä. Tai viraalivideoista, jotka eivät tunnu katoavan ikinä mihinkään.

Kaikki olisikin ihan hyvin, jos asuisin pelkästään Brightonin kaupungissa Englannissa. Suurin osa koulumme oppilaista on unohtanut »skandaalini» samalla tavalla kuin he ovat unohtaneet viime vuoden X Factorin voittajan. Isä sanoo aina, että tämän päivän uutiset ovat huomisen pikaruokakääreitä. Ja hän on oikeassa – blogini ja jopa Noahin ja minun jutun uutuudenviehätys on hiipunut ohuemmaksi kuin lempifarkkujeni polvet. Mutta minä en asu kaukaisessa viidakossa tai oikeastaan edes Brightonissa. Sen sijaan minä olen planeetta Internetin asukas, ja juuri nyt se on koko maailman pahin paikka – minua nimittäin pelottaa, ettei Internetissä kukaan koskaan unohda mitään.

No, on netistä ollut jotain iloakin. Pegasus Girl ja minä vaihdoimme sähköpostiosoitteita sen jälkeen, kun hän tuki minua, ja hän on muuttunut Girl Online uskollisimmasta lukijasta yhdeksi parhaimmista ystäväistäni – vaikka emme olekaan vielä tavanneet oikeassa elämässä. Kun hän oli kuunnellut miljoonanteen kertaan ulinaani siitä, että Girl Online voisi yhä olla olemassa, hän totesi, että voisin vaihtaa blogini asetuk-

set niin, että vain salasanan saaneet ihmiset saisivat lukea sitä. Nyt hän, Elliot ja neiti Mills ovat ainoat ihmiset, jotka lukevat jorinoitani, mutta se on huomattavasti tyhjää parempi.

Näen neiti Millsin luokkahuoneen oven särölasi-ikkunan läpi. Hän istuu pöydän ääressä korjaamassa kokeita vaaleanruskea tukka silmille valahtaneena. Koputan ovenkarmiin, ja hän nostaa hymyillen katseensa.

»Hyvää iltapäivää, Penny. Se on sitten kouluvuosi lopussa, vai mitä?»

Nyökkään. »Hissantentti loppui juuri.»

»Onpa mahtavaa! Tule sisään.»

Hän odottaa, kunnes olen istuutunut yhdelle kovista muovituoleista. Kaikkiällä luokassa on koulukaverieni valokuvaprojekteja, jotka on kiinnitetty mustalle kapalevyille – valmiina kesänäyttelyyn. Neiti Mills ei ollut erityisen mielissään, kun pyysin, ettei hän asettaisi minun töitani näytteille. Sain kaikki tehtävänannot valmiiksi, mutten kestänyt ajatusta siitä, että joku muu näkisi valokuvani. Suurin osa kurssilaisista pani myös portfolionsa nettiin, mutta minä lopetin omani lataamisen joulun jälkeen. Minua pelottaa, että joku löytää sen ja tekee minusta pilaa sen avulla. Sen sijaan olen koonnut paperiportfoliota ja näyttänyt sen Millsille joka viikko. Konkreettinen, fyysinen luominen on ollut tavattoman terapeutista.

Mills ottaa kansioni ja ojentaa sen minulle. »Loistotyötä, kuten aina, Penny», hän sanoo hymyillen. »Tämä

taitaa olla viimeinen tapaamisemme vähään aikaan, vai mitä? Haluaisin sanoa sinulle jotain viimeisimmästä blogistasi. Kuule, kyllä se oikeasti iloksi muuttuu.»

Kohautan harteitani. Tuntuu, että pystyn lähinnä vain raahautumaan päivän kerrallaan eteenpäin.

Mills jatkaa aivan kuin olisi lukenut ajatukseni: »Uskon, että pystyt paljon enempään kuin vain kustakin päivästä selviytymiseen. Sinä voit kukoistaa, Penny. Olet kokenut aika tavalla tämän viimeisen kouluvuoden aikana. Olen iloinen, että päätit jatkaa lukioon – ja varsinkin minä olen iloinen siitä, että valitsit valokuvauksen – mutta minusta sinun ei pitäisi murehtia valintojasi liikaa. Kukaan ei pakota sinua tietämään vielä, mitä haluat elämässäsi tehdä.»

Haluaisin uskoa häntä, mutta se on vaikeaa. Tuntuu kuin kaikilla muilla olisi selvät sävelet elämänsä suhteen, kaikilla paitsi minulla. Elliot ei pysty käsittämään tuntemuksiani. Hän tietää, että haluaa opiskella muoti-suunnittelua, ja unelmoi siitä, että jonain päivänä hänellä on oma vaatemerkinsä. Sain juuri selville, että Kira haluaa eläinlääkäriksi, joten hän on valinnut biologian ja matikan varmistukseksi, että pääsee hyvään yliopistoon. Amara on jonkinlainen fysiikkanero ja on aina halunnut tutkijaksi, joten hänelläkin on pasmat selvillä. Minä itse haluan ainoastaan ottaa valokuvia ja kirjoittaa blogipostauksia, jotka voin julkaista vain salaa lähimmille ystäväilleni. En oikein usko, että siitä urkenee minkäänlaista uraa.

Tiedän, että jossain tuolla tyrskyää oikea mahdollisuuksien valtameri, mutta olen jumissa rannalla enkä ole lainkaan valmis sukeltamaan aaltoihin. »Etkö sinä muka halunnut aina opettajaksi?» kysyn.

Mills naurahtaa. »En oikeastaan. Minä tavallaan... vain jotenkin ajauduin opettajaksi. Halusin arkeologiksi! Paitsi että sitten tajusin, ettei arkeologiassa olekaan kyse Indiana Jones -tyyppisistä seikkailuista, vaan liian usein siihen liittyy pikkuruisten luunsirpaleitten lajittelemista tunti toisensa jälkeen. Olin pitkän aikaa aivan eksyksissä.»

»Juuri siltä minusta tuntuu», sanon. »Olen eksyksissä omassa elämässäni. Enkä minä osaa käyttää kompassia. Voiko elämässä navigoida GPS:n avulla?»

Mills nauraa. »Sanovat muut aikuiset mitä hyvänsä, minä paljastan sinulle salaisuuden: sinun ei tarvitse tietää mitään nyt. Olet vasta kuusitoistavuotias. Nauti nuoruudestasi! Elä elämääsi. Käännä se sisäinen kompassisi nurinpäin ja väärinpäin ja kieputa sitä, jotta se ei tiedä, missä suunnassa pohjoinen on. Kuten sanoin, minä päädyin opettajaksi täysin vahingossa, mutta en haluaisi enää tehdä mitään muuta työtä.» Hän nojautuu minua kohti ja hymyilee. »No, odotatko jo illan keikkaa? Tunneillani ei muusta puhutakaan. Eikö Noah esiinnykin The Sketchin lämpärinä?»

Virnistän tyytyväisenä puheenaiheen vaihdoksesta. Mielialani keventyy kun vain ajattelenkin, että saan taas nähdä Noahin. Elämässä koittaa hetki, kun Skype ja

tekstarit eivät enää vain riitä, ja tuo hetki on nyt. En ole myöskään koskaan ennen nähnyt häntä esiintymässä liivenä, tuhansien kirkuvien tyttöjen edessä. »Jep, hän on eka esiintyjä. Se on valtava juttu hänelle.»

»Aivan varmasti. No, pidä huolta itsestäsi lomalla. Äläkä unohda antamiani kesätehtäviä!» Hän osoittaa portfolioitani. »Oletko aivan varma, ettet sittenkin haluisi luovuttaa näitä näyttelyyn? Sinulla on aika huikeita töitä, jotka ansaitsevat tulla nähdyiksi.»

Pudistan päätäni. Neiti Mills huokaa, mutta hän tietää häviävänsä taistelun. »No, voin vain sanoa, että jatka blogisi kirjoittamista, Penny. Olet siinä tosi lahjakas. Osaat saada yhteyden ihmisiin, enkä halua, että menetät sitä taitoa. Annankin sen sinulle kesätehtäväksi valokuvien ohella. Haluan täydellisen raportin matkastasi, kun palaat.»

Hymyilen ja sujautan portfoliokansion kassiini. »Kiitos kaikesta avusta tänä vuonna, neiti Mills.»

Mietin kesäksi saamaamme valokuvatehtävää. Neiti Mills on pyytänyt meitä etsimään »vaihtoehtoisia perspektiivejä», katsomaan asioita uudenlaisesta kulmasta. Minulla ei ole aavistustakaan, miten sen toteutan, mutta olen varma, että kiertueelle lähteminen Noihin kanssa tarjoaa miljoona eri mahdollisuutta.

»Ei kestä, Penny.»

Poistun luokasta ja seison jälleen autiolla käytävällä. Sydämeni jyskyttää rinnassa, kun vaihdan kävelyn hölkkään ja sitten juoksuun. Ryntään ulko-ovesta, vis-

Haloo Eurooppa, täältä tulee Penny!

Penny ja Noah ovat eläneet kaukosuhteessa koko kevään, mutta kesäloman alkajaisiksi Noah on kutsunut Pennyn mukaansa Euroopan kiertueelle. Yhdessäolo on hillittömän paljon parempaa kuin skypettäminen! Mutta elämä tien päällä ei ole ihan niin ruusuista kuin voisi kuvitella, edes rokkikukon kainalossa. Aikataulu on hektinen, eivätkä bändin epäluuloiset pojat ja mustasukkaiset fanit tee elämästä helppoa. Penny huomaa kaipaavansa Girl Online -blogiaan ja parasta ystäväänsä Elliotia. Löytääkö Penny tasapainon rockelämän ja rakkautensa välillä – vai menettääkö kaiken yrittäessään elää täydellistä kesää?

JATKO-OSA KIRJALLE
GIRL ONLINE

N84.2

ISBN 978-951-0-41668-6

WWW.GIRLONLINEBOOKS.COM

@ZOELLA WWW.ZOELLA.CO.UK